

Informace k vybraným nemovitostem a kauzám v rámci výstavy Nebe vysoko nad námi je naše!

Ladronka, Milada, Albertov, Cibulka, Pohořelec, Washingtonova, Klinika

LADRONKA

Adresa: Tomanova 1028/1

Ladronka je jedna z nejznámějších pražských usedlostí. Na místě dnešní usedlosti stál původně viniční lis ze 14. století založený Karlem IV.

V roce 1688 prodal baron Švihovský pozemky hraběti Filipu Ferdinandovi de la Crone, lidově z Ladronu. Právě po něm měla být usedlost pojmenována. Jiný výklad odvozuje název z italského slova „ladrone“ (lupič). Hrabě nechal na pozemcích vybudovat zájezdní hostinec, který byl v provozu až do 2. poloviny 19. století. Celé tehdejší panství bylo velmi rozlehlé, patřila do něj i smíchovská usedlost Ladronka čp. 121 v ulici Pod Kotlářkou.

Na počátku 18. století koupil usedlost velkopřevor řádu Maltézských rytířů, hrabě Volf Pötting z Persingu, jehož rod je úzce spjat s historií nedaleké pražské usedlosti Petynka. Řádu Maltézských rytířů patřila usedlost až do roku 1922, poté přešla do majetku hl. m. Prahy. V její blízkosti byla chudinská kolonie a Ladronka byla využita na velmi skromné byty. V roce 1977 byly v chátrajícím objektu, o který se nikdo nestaral, sklady.

Ačkoli byla usedlost prohlášena v roce 1964 kulturní památkou, areál dál chátral a v roce 1993 ho obsadili squatteři – aktivisté Anarchistické federace z okruhu časopisu Autonomie – s cílem vybudovat zde Autonomní kulturně sociální centrum. Ti se pak o usedlost v rámci svých omezených finančních možností starali. Centrum nekomerční kultury zaměřené na prezentaci projektů alternativní a okrajové subkulturní scény (koncerty, divadelní představení, výstavy, přednášky, diskusní setkání) zde pak fungovalo až do 9. listopadu 2000, kdy byli squatteři násilně vystěhováni městskou policií ve spolupráci se soukromou bezpečnostní agenturou.

Později začala rekonstrukce za 74 miliónů korun, která byla dokončena v roce 2004. V září 2005 zde bylo otevřeno nové kulturně-společenské centrum.

VILA MILADA

Vlastník pozemku: Česká republika

Správce pozemku: Ústav pro informace ve vzdělávání

Vila Milada (od 90. let známá jako squat Milada) se nachází v pražské městské části Praha 8, v katastrálním území Libeň, v Holešovičkách v lokalitě zvané Pelc-Tyrolka u stejnojmenné mimoúrovňové křižovatky, v těsné blízkosti vysokoškolské koleje 17. listopadu, mezi ulicemi Na Kindlovce a Pátkova, na libeňské parcele č. 493/1 (493/33).

Původnímu účelu přestala vila sloužit v roce 1988. Byla určena ke zbourání, a proto jí bylo odňato číslo popisné a byla smazána z katastru nemovitostí. Podle jiného zdroje byla vila vymazána z katastru již v 70. letech.

O pozemek byl veden restituční spor, v němž Nejvyšší soud rozhodl, že vlastníkem pozemku zůstává stát. Spor skončil v roce 2000 a pozemek byl sloučen se sousedním pozemkem, na němž stojí vila Miluška, která rovněž právně neexistovala. Správcem tohoto státního pozemku je Ústav pro informace ve vzdělávání, o němž stanovisko městské části psalo i jako o „původním majiteli“ vily. Ještě podle oficiálního stanoviska městské části Praha 8 z října 2008 objekt dle katastru

nemovitostí neexistoval a neměl vlastníka.

Podle ÚIV v roce 1997 (podle squatterů a ČTK 1. května 1998) vilu obsadili squatteři a ta zůstala posledním pražským squatem po zániku ostatních (Ladronka byla vyklizena roku 2000).

Ústav pro informace ve vzdělávání, který je správcem pozemku pod právně neexistující vilou, v březnu 2009 oznámil, že pozemek pod vilou nabídne dalším státním institucím a nebudou-li mít zájem, nabídne vilu ke koupi. Squatteři vyjádřili připravenost vilu koupit, ale ÚIV s nimi odmítl jednat. 12. března 2009 ÚIV požádal o opětovné zapsání vily do katastru nemovitostí.

30. června 2009, tedy ke dni, k němuž byla vila zapsána do katastru nemovitostí, byla za velké mediální pozornosti násilně vyklizena za pomoci soukromé bezpečnostní služby (Prague Security Group). ÚIV vyjádřil záměr se problémového objektu co nejdříve zbavit. Squatterům byla zprostředkována nabídka Petra Svinky, který jim umožnil užívat tři byty a sklepní prostory ve svém domě č. o. 11 v Truhlářské ulici v Praze, a to na půl roku do doby, než začne rekonstrukce domu.

V únoru 2010 se objevila zpráva, že ministerstvo školství připravuje bezúplatný převod obou vil (Milada a Miluška) včetně pozemků o rozloze asi 3 hektary na Univerzitu Karlovu. Podle mluvčího univerzity mají být pozemky a stávající i nově zamýšlené budovy na nich využity pro matematicko-fyzikální fakultu a fakultu humanitních studií jako knihovny, studovny a další vysokoškolská zařízení.

Podle zprávy z června 2013 budova je prázdná a dále chátrá. Ministerstvo financí opakovaně odmítlo schválit darovací smlouvu s univerzitou, protože nebyl doložen veřejný zájem na bezúplatnosti převodu a v podkladech nebyl uveden žádný konkrétní způsob využití obou vil. V roce 2013 se řeší rozdělování a vyměřování okolních pozemků včetně přístupových cest.

Ve vile squatteři pořádali koncerty, které navštěvovaly stovky lidí, různé festivaly, filmové projekce, workshopy, autorská čtení a další podobné akce. Vilu uživatelé chápali jako kulturně-sociální centrum.

Zdroj: Squatterská iniciativa Obsad' a žij

ALBERTOV

Památkově chráněný objekt bývalých lázní na rohu ulic Apolinářská a Na Slupi

Vlastník nemovitosti: firma KORF s.r.o., Sázavská 914/8 , Praha 2

Jednatel firmy: Flavio Serughetti

Jedná se o památkově chráněný objekt bývalých prvorepublikových parních lázní ve stylu art deco. Později byla v domě školka. Na počátku devadesátých let dům koupila od někdejšího OPBH firma Korf s.r.o., jejímž původním záměrem byla přestavba na hotel a následně na bytové jednotky. Dům ovšem zůstává stále prázdný. V roce 2009 obsadili dům squatteři, aby upozornili na jeho bezútešný stav. Vzápětí byl squat za masivních, brutálních policejních manévrů vyklizen, desítky lidí zatčeny a později souzeny za porušení práv majitelů. Kauza souvisí s pozdějším obsazením domů v Hálkově ulici čp. 7 v červnu 2014. Viz níže.

Tisková zpráva iniciativy Obsad' a žij

Večer 7. 6. 2014 skupina squatterů z iniciativy Obsad' a žij demonstrativně obsadila prázdný dům v Hálkově ulici, aby upozornila na konkrétní spekulantské praktiky. Policie, která dům okamžitě vyklidila a squatery vyvedla, provedla zásah bez vědomí majitele domu, protože jak sama přiznala, v době zásahu nevěděla komu dům patří a jaký vztah k domu mají lidé uvnitř. Přestože policie tvrdí, že jednala na základě volání na tísňovou linku, které obdržela kolem deváté hodiny, na místě již zasahovala o téměř hodinu dříve, po osmé hodině. Jako důvod ji stačila skutečnost, že squatteři svoji akci veřejně deklarovali a na dům vyvěsili transparenty. Po vyklizení domu navíc

policie odstranila i transparenty, které kritizovaly spekulantské praktiky s nemovitostmi.

„Policie opět jednala jako soukromá ochranka spekulantských firem. Iniciativním odstraněním transparentů, k tomu ještě přidala úklidové služby,“ říká Milada Svobodová, jedna z aktivistek iniciativy. „To, že policie okamžitě vyklízí obsazené domy spekulantů a odstraňuje transparenty chápeme jako její snahu zamezit zviditelnění problému a umlčení veřejné diskuse o spekulantských praktikách s nemovitostmi v Praze,“ dodává Milada Svobodová a klade si řečnickou otázku: „Jedná Policie ČR ve veřejném zájmu nebo v zájmu mafiánského kapitalismu?“ Dům patří firmě Hálkova 7 s.r.o., jejímž jednatelem je italský podnikatel Stefano Camnasio. Tentýž muž je ale také jednatelem dalších firem vlastnicích prázdné nemovitosti po Praze. Například firma Staropramenná 31 s.r.o. vlastní neužívaný dům na stejné adrese jako je název firmy. Podobně firma Řehořova 48 s.r.o. vlastní téměř opuštěný dům na stejné adrese, odkud se poslední nájemníci mají vystěhovat na podzim. Firma Neklanova 3 s.r.o. vlastní prázdný dům s posledním vzdorujícím nájemníkem. To, co podnikatelské aktivity spojené se jménem Stefana Camnasia propojuje, jsou tak nejen prázdné nemovitosti, ale i určitá strategie. Poté co firma jím zastupovaná dům koupí, vystěhovává původní nájemníky, aby dům nechala prázdný, anebo jej „v lepším v případě“ nechala přestavět na luxusní bydlení jako firma Vyšehradská 431 s.r.o.

Stefano Camnasio je jednatelem pěti firem, které se v prostoru a času rozpínají do neprůhledného a „nekonečného“ pavouka navzájem propojených firem, kdy jedna firma vlastní části dalších firem. Jedna z jeho firem, Řehořova 48 s.r.o., sídlí na adrese Sázavská 914/8 v Praze 2 stejně jako firma KORF s.r.o.. Jednatelem této firmy je jiný italský podnikatel Flavio Serughetti. Tato firma čirou náhodou vlastní jiný známý chátrající dům v Praze na Albertově. Jedná se o památkově chráněný objekt bývalých lázní, který squatteři obsadili již v roce 2009, aby upozornili na jeho bezútesný stav. Před pěti lety byly za masivních policejních manévrů desítky lidí zatčeny, a později dokonce i souzeny za porušení práv majitelů. Dům je stále prázdný.

To co mají různé výše jmenované firmy společného je, že skuteční vlastníci zůstávají v tomto spleť skrytí kdesi v daňových rájích (Nizozemsko, Kypr, Lucembursku nebo Panama), a že tyto firmy po dobu své existence dlouhodobě vykazují finanční ztráty a žádné zisky, takže neplatí žádné daně z příjmu. To, že se firmy jmenují velice často podle adres nemovitostí zase umožňuje, aby se prodávaly firmy a podíly ve firmách, a nikoli nemovitosti samotné, čímž se spekulanti vyhýbají placení daní z prodeje a převodu nemovitostí.

Na celé situaci je navíc paradoxní to, že firmy, které zpravidla nemají žádné zaměstnance, nejen že neplatí daně v České republice, ale navíc k ochraně svého soukromého majetku a spekulací s ním využívají instituce financované z veřejných zdrojů – Policii ČR, místní úřady a soudy. Vystává otázka: koho vůbec chrání a komu pomáhá Policie ČR? „Považujeme za skandální, aby policie jednala jako bezplatná soukromá ochranka těchto spekulantů financovaná z veřejných zdrojů, aby místní úřady a soudy vedly přestupková řízení či soudní procesy proti aktivistům, kteří na tyto spekulace upozorňují. Pokud tyto instituce deklarují, že jednají ve veřejném zájmu, jejich pozornost by se měla zaměřit spíše na spekulanty, říká František Sauer z iniciativy a dodává: „Bydlení považujeme za základní lidské právo. Domy mají být na bydlení, ne pro soukromé zisky pochybných spekulantů.“

Zdroj: Squatterská iniciativa Obsad' a žij

<https://vzpominkynabudoucnost.squat.net/>

CIBULKA

Cibulka má velmi bohatou historii, která se datuje již do 14. století. Významným přelomem se však stal rok 1817, kdy se novým majitelem stal poslední pasovský kníže-biskup Leopold Leonhard Raymund Reichsgraf Joseph Thun-Hohenstein, který se rozhodl pro velkorysou přestavbu celého

areálu. Tehdy – v první třetině 19. století – získala usedlost Cibulka svou dnešní podobu empírového zámečku. Celý komplex je tvořen hlavní budovou, hospodářskými budovami a stájemi. V přilehlém romanticky upraveném areálu se nacházela řada cenných děl od významných pražských umělců počátku 19. století. Po biskupově smrti však Cibulka vyhořela, postupně začala chátrat a upadla v zapomnění a to se stalo ještě několikrát. Posledním soukromým majitelem Cibulky byl statkář Josef Hyross, který ji kvůli finančním problémům roku 1922 odprodal pražské obci, takže statek nebyl zestátněn v 50. letech, ale legálně přešel do rukou města už za první republiky. V 70. letech 20. století byly provedeny rekonstrukce a v rámci rozvoje byl postaven například dřevěný altán.

Město statek Cibulka za normalizace předalo do majetku Svazarmu. Svaz pro spolupráci s armádou byla československá branná organizace ustavená v roce 1951 po vzoru sovětského DOSAAF. Svazarm sdružoval zájemce o některé odbornosti, hobby a především sportovní aktivity, kteří tak byli pod státní respektive stranickou kontrolou. Usedlost užíval pod Svazarm spadající Automotoklub, který zde provozoval sklad LP desek a pronajímal byty. Vzápětí po revoluci se Svazarm přetransformoval v STSČ (Sdružení technických sportů a činností) s tím, že ve vedoucích funkcích zůstali bývalí funkcionáři Svazarmu. V rámci dohody o přerozdělení a dalším užívání majetku bývalého Svazarmu, ústřední výbor Svazarmu rozhodl o předání některého majetku do rukou Ústředního automotoklubu a Čs. autoklubu. Ústřední automotoklub byl ve stylu raných 90. let privatizován JUDr. Oldřichem Vaníčkem vysokým funkcionářem Svazarmu a důvěrníkem StB registrovaným pod krycím jménem Bauer (informace dostupná v Archivu bezpečnostních složek). Ten ze státního Ústředního automotoklubu udělal akciovou společnost Ústřední automotoklub ČR (ÚAMK), kde se stal jediným akcionářem. A takto se majetek Svazarmu včetně zámečku Cibulka ocitl v soukromých rukách.

V současné době se usedlost Cibulka nachází v žalostném stavu. Majitel nemá na údržbě a dneska už na radikální renovaci prokazatelně zájem, což dokazuje i to, že ignoruje granty na údržbu a rekonstrukci, na které má jako vlastník kulturní památky nárok, a nechává budovu schválně rozpadat, aby byla vyvázána z památkové ochrany a mohl plochu komerčně vytěžit. V součinnosti s tím městský úřad Prahy 5 už desetiletí nekoná, přestože by měl na vyvlastnění právo. Není složitou otázkou zjistit, či zájem MÚ chrání. Zastupitelé městského úřadu vedeného v letech 1998-2010 Milanem Jančíkem (ODS) se ohrazovali výrazy typu: "Ctíme soukromý majetek a soukromé vlastnictví" a "Praha 5 vlastní pouze přilehlý areál a nemůže s tím nic dělat". Ne náhodou JUDr. Oldřich Vaníček působil na Řebíčkově (ODS) Ministerstvu dopravy za vlády Miroslava Topolánka.

V roce 2013 se paradoxně díky dohodě s majitelem stala usedlost útočištěm squatterů. Majitel se asi domníval, že nastěhování „nepřízpůsobivých pankáčů“ přinutí okolní obyvatele definitivně zlomit nad statkem hůl. Avšak squatteré, kteří mají s užíváním zpustlých staveb své zkušenosti, zde vybudovali centrum alternativní kultury a sociálního bydlení a jenom svou prostou přítomností a užíváním budovy výrazně zpomalují její rozpad a chrání to, co ještě zbylo. Otázkou je, co můžeme pro záchranu unikátního zámečku Cibulka udělat my?

POHOŘELEC

Pohořelec 24, č.p. 112, parcela 321, Hradčany, 1893 m2

Vlastnické právo: U svatého Michala, a.s., Václavské nám. 1601/47, Praha 1, 110 00

Předseda představenstva: Ing. Zdeněk Havelka, Prachatice, Slámová 462, PSČ 383 01

Jediný akcionář: Czech Property Investments, a.s. Václavské náměstí 1601/47, PSČ 110 00, +420 281 082 110

10 ks kmenové akcie v hodnotě 200 000,- Kč, základní kapitál: 2 000 000,- Kč

Sídlo sv. Michala a.s. je v budově na rohu Opletalovy ulice a Václavského náměstí. Jediným akcionářem je Czech Property Investments, a.s., která tuto budovu zároveň vlastní.

Dům U Svatého Michala na pražském Pohořelci je historickou stavbou, jejíž nejstarší části

pocházejí z období gotiky. Budova se nachází v památkové rezervaci. V minulosti se několikrát stavebně upravovala, její současná podoba je výsledkem sjednocení dvou původních domů ze 16. století. Dům přímo sousedí s Ministerstvem zahraničí, byl jako jeden z mála v této lokalitě obývaný původními nájemníky do roku 2005. Jeho majitel se jej ale rozhodl prodat a všichni obyvatelé domu byli vystěhováni.

Bývalý majitel domu, pan Hulicius, emigroval po komunistickém převratu do západního Německa, kde v sedmdesátých letech účinkoval v instruktážním filmu o vlasových implantátech.

Před obnovou (rok 2011, 2012) byl stavebně technický stav domu velmi špatný. Zdivo bylo porušeno četnými trhlinami, průčelní pilíře byly vážně narušeny svislými trhlinami soklů, rozpadem opukových bloků a odpadáváním neprovázaných dozdívek provedených při dřívějších opravách. Na základě těchto skutečností vydal příslušný stavební úřad rozhodnutí o provedení nutné zabezpečovací práce. Během obnovy bylo průčelí stavby provizorně podepřeno těžkou tesařskou konstrukcí a dům byl stažen ocelovými táhly. Následně došlo k přezdění vadné části pilířů.

Dům byl obsazen v rámci squatterské akce Vzpomínky na budoucnost spolu s dalšími sedmi nemovitostmi v centru Prahy, která se uskutečnila 31. 8. 2013 u příležitosti dvacetiletého výročí legendárního squatu Ladronka. Akce poukazovala nejen na problematiku týkající se squattingu, možnostmi sociálních a kulturních center, ale zejména na problematiku otázek ohledně bytové politiky. Posledním obsazeným domem zůstala právě budova na Pohořelci – jehož vlastníkem společnost Czech Property Investments, v jejímž čele stojí Radovan Vítek, patří mezi největší hráče na bytovém trhu. Do chátrajícího domu se přišli podívat i jeho bývalí obyvatelé, aby si ověřili, že budova, ve které oficiálně sídlí na devadesát firem podobných jmen, je prázdná a bez života.

Zdroj: Iniciativa Obsad' a žij a časopis Stavebnictví 02/2012

<https://vzpominkynabudoucnost.squat.net/>

WASHINGTONOVA

Adresa: Washingtonova 21/1569, Praha 1

Vlastnické právo: Česká republika

Příslušnost hospodařit s majetkem státu: Ministerstvo spravedlnosti památkově chráněné území

Dům byl postaven na Novém městě pražském roku 1878 v souvislosti s rozvojem oblasti díky výstavbě Hlavního nádraží. Během let byl několikrát přestavěn, mimo jiné firmou Baťa, což se promítlo do různorodosti architektonických prvků v interiérech. Dům sám o sobě není památkově chráněn, ale leží v památkové zóně. Nepodařilo se zjistit jak dlouho zůstává nevyužívaný, ale zcela jistě byl prázdný již v roce 2006, kdy byl jedním z objektů, kterému se věnovala výstava „Budoucnost a přítomnost Prahy 1“. Tehdy se počítalo s jeho celkovou rekonstrukcí a vytvořením kancelářských prostor pro Ústřední inspektorát České obchodní inspekce a Inspektorát Středočeského a Hlavního města Prahy. Tento záměr nebyl realizován a opuštěný dům tak dále chátrá.

Prohlášení iniciativy Obsad' a žij

V předvečer voleb jsme obsadili dům ve Washingtonově ulici, který byl nejméně sedm let nevyužívaný a chátral. Chtěli jsme dát najevo, že je pro nás podobná situace nepřijatelná a zároveň upozornit na stovky podobných prázdných domů v Praze a na tisíce lidí bez přístřeší, kteří zde žijí. Zatímco domy se stávají předmětem spekulace, bydlení je objektem komerce, která má často až lichvářské rozměry.

Také centrum Prahy se stalo obětí komerce, v hlavním městě brutálně ubylo míst, která by nebyla pouhou naleštěnou vitrínou logiky zisku. Chtěli jsme připomenout, že Praze chybí kulturně sociální

centra, která by dala městu jiného ducha. Na pár hodin jsme změnili dům ve Washingtonově ulici právě v takové improvizované kulturní centrum. Proběhly zde dva koncerty, výstava, distribuce oblečení zdarma a další aktivity založené na tvořivosti jejich účastníků z různých prostředí – setkali se zde hudebníci, squatteři, anarchisté, kuchařky bez domova, výtvarníci... Akce se během večera zúčastnilo zhruba dvě stě lidí.

Chtěli jsme dát najevo, že řešení nevidíme v tom, „hodit to“ té či oné straně, ale jednat sami za sebe. Když vidíme neudržitelnou situaci, nechceme jen bečet jako ovce a čekat, jestli si nás někdo „kompetentní“ alespoň všimne. Nehledáme lídry, kteří budou „bojovat“ za nás, protože my jsme ti, na koho jsme čekali. Chceme teď a tady přinášet změny. Tak jako prostor prázdných domů nemusí být jen chátrajícím a mrtvým prostorem, tak ani my nemusíme být atomizovanou masou, která jen jednou za čtyři roky chodí k volbám a v mezičase kliká „líbí“ – „nelíbí“. Můžeme z našich společných činů v duchu solidarity vytvářet nové prostory odporu.

Dům se nachází pouhých pár kroků od Hlavního nádraží, kde se na lavičkách snaží přetlouct další noc desítky nebo možná stovky bezdomovců. Prázdný, dlouhodobě nevyužívaný dům ve veřejných rukou ve městě, kde každou zimu bezdomovci umrzají, je ukázkou cynické lhostejnosti k osudům těchto lidí.

Majitel sice nebyl s domem schopen nic dělat, jeho zástupce ale dorazil i během noci. Na argumenty squatterů odpověděl technicistním opakováním toho, že má za dům zodpovědnost a že si nemůže dovolit, aby se nám něco stalo. Za problémy společnosti, ve které žije, ani za dům, který sedm let chátrá, kupodivu odpovědnost nemá. Policie zatkla během noci v prázdném 33 lidí a přiměla prostor, který nakrátko ožil, k dalšímu vynucenému spánku.

Tato akce není první. V srpnu jsme upozornili na několik domů, včetně domu ve Washingtonově ulici, také na dům na pražském Pohořelci, s kterým kšeftuje jeden z nejbohatších Čechů Radovan Vítka a umožňuje v něm asi stovce firem provozovat mrtvé schránky. Nyní jsme na pár hodin obsadili prázdný dům ve Washingtonově ulici. Policejní zásahy nás nezastaví, naopak prožitá zkušenost vzájemné pomoci, sdílení, strachu či radosti utvářejí naši solidaritu. Dokud budou existovat prázdné domy a lidé bez domova, budeme tu i my.

Kolektivy Vzpomínky na budoucnost a Obsaď a žij

Nespoléháme se na volební urny. Volíme 365 dní v roce. Obsazujeme a žijeme!

Tento dům obsazujeme, protože:

- už nechceme žít ve městě, kde je i chátrání na prodej a v němž se z mrtvých domů stávají akorát mrtvé schránky.
- návštěvy volebních místností se stále více podobají výletům do hypermarketů, kde mezi regály také volíme Coca Colou a Pepsi Colou. Volby s podobně nasládlou příchutí. Ale složení podléhá firemnímu tajemství.
- v panelácích žijí oddělené atomy, zatímco ve squatu se z nás může stát buňka.
- v Praze žije přes čtyři tisíce lidí bez domova, kteří potřebují bydlet, ne další policajty, co je budou vyhazovat z tramvají.
- protože je tu další padesát tisíc, co bydlí překérně, po ubytovnách či předražených nájmech.
- protože společná večeře pro všechny z baráku chutná líp.
- policie se chová jako soukromá ochranka spekulantů, když vyhazuje lidi z prázdných domů a nezajímá se o špinavé kšefty jejich majitelů.
- i v bydlení lze recyklovat a ne celý život vydělávat na předražené nájmy nebo se upsat hypotéce na ďábelsky výhodná procenta a stát se nevolníky vysokých měsíčních splátek.
- když vstoupíme společně do prázdného baráku, rozbuší se nám srdce jako dávným objevitelům
- Praha nepotřebuje další atrakce pro turisty, další kamery a další drahé obchody. To město má duši, a ta potřebuje rozvíjet, ne zabíjet.
- moc s velkým M už dávno neleží ve volebních urnách. Skrývá se někde v daňových rájích, ve vlastnických propletencích a občas na nás udělá „kuk“ v podobě Bakaly, když zavírá doly na Ostravsku; Kellnera, když přijde zbourat další památku; Babiše, když si kupuje média či Vítka, když

nechává chátrat památkově chráněný dům na pražském Pohořelci a používá jej jako fiktivní adresu pro více než stovku firem.

– jeden za všechny a všichni za jednoho.

– demokracie vypadá jinak – i takhle.

Vystavujeme, promítáme, diskutujeme, vyučujeme a učíme se, tancujeme, pracujeme, masírujeme, vaříme, jíme, bydlíme, hrajeme, tvoříme ... nové sociální a kulturní centrum.

Zúčastněné kolektivy Vzpomínky na budoucnost a Obsaď a žij!

<https://vzpominkynabudoucnost.squat.net/>

KLINIKA

Jeseniova 60/786, Praha 3

Vlastník nemovitosti: Česká republika

Správce objektu: Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových

Objekt bývalé kliniky patří státu a je již od roku 2009 prázdný a nevyužívaný. Spravuje ho úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových. Aktivisté svůj projekt poslali na Prahu 3 i na magistrát. Jejich představa sociálního a kulturního centra by měla obnášet: kavárnu s knihovnou, kde by se pořádaly přednášky, lidovou jídelnu na principu materiální a pracovní výměny inspirovanou německými centry, dále zahradu, dílnu, místo pro recyklaci věcí, cyklodílnu, zázemí pro iniciativy a spolky, klub pro rodiče s dětmi, Lidovou žižkovskou univerzitu, tělocvičnu aj. Nabízené kurzy mají být od výroby knih, přes sváření až k sebeobraně. Vše má být nízkoprahové s důrazem na zapojování sociálně slabých.

<http://451.cz/klinika/>

<https://praha.squat.net/2014/12/01/praha-byvala-klinika-zasquatovana-s-projektem-socialniho-a-kulturniho-centra/>